

Izhaja, izvenredni ponedeljek, vsak dan zjutraj. Uredništvo: ulica Asilkega št. 20, I. nadstropje. Dopolni naj se pošilja pisma ne sprejemajo, rokopiši se ne vračajo. Prof. F. Peris. — Lastnik tiskarna Edinost. — Znaša za mesec L. 7., 3 mesece L. 19.50, p. — Za inozemstvo mesečno 5 lir več. — Telefon uredništva in uprave št. 11-57.

Licejsko

EDINOST

Posamezne številke v Trstu in okolici po 20 cent. — Oglasi se računajo v širskosti ene kolone (72 mm). — Oglasi trgovcev in obrtnikov mm po 40 cent. osmrtnice, zahvale, poslanice in vabila po L. 1., oglasi desernih zavodov mm po L. 2. — Mali oglasi po 20 cent. beseda, najmanj pa L. 2. — Oglasi naročniki in reklamacije se pošiljajo izključno upravi Edinosti, v Trstu, ulica sv. Frančiška Asiškega št. 20, I. nadstropje. — Telefon uredništva in uprave 11-57.

Klic po zakonitosti!

V polemiki s fašistovskim glasilom «Popolo d'Italia» je napisalo glasilo liberalcev «Giornale d'Italia»:

«Mi pričakujemo z vso mirnostjo, da se uresniči obljube vlade proti skrajnemu krilu fašizma. Glede novega pohoda na Rim, in novega fašistovskega vala», s katerima žuga to skrajno krilo, vprašuje «Giornale d'Italia», proti komu naj bi bil naperjen ta novi pohod ter pripominja, da pisava fašistovskih listov koleba od enega trenutka do drugega: sedaj je silna, sedaj zopet mirnejša. «Mari menijo — nadaljuje — da smo se vedno v oktobru leta 1922? Danasnji položaj je temeljito različen od tedanjega. Dežela noče več ne boja s pestmi, ne državnega nasilja, ne novega fašistovskega pohoda, ne uporov, ne novih, kakršnihkoli ekspedicij. Noče drugega, nego da vlada nastopi jasno in enostavno pot zakonitosti in normalizacije.»

V nadaljnjih izjavah odklanja «Giornale d'Italia» zahtevo, da bodi milica organ le ene stranke. Prvi predpogoj za normalizacijo je, da bodo v bodoče fašisti kazali vsaj neko vpljivost in dobro vzgojo, ki sta potrebni za občansko sožitje, ter da odnehajo «od svoje ošabnosti in izživalnih nasilstev».

Posneli smo ta izvajanja liberalnega glasila zato, ker so v skladu z našimi večrajšimi izjavami glede vprašanja normalizacije. Tudi «Giornale d'Italia» ugotavlja, da normalizacija se ni dosežena, marveč da mora še le priti! Istotako v soglasju naglašajo rečni list — četudi v drugačni obliki — da eden predpogojev za normalizacijo političnega življenja v državi je preobrazba duševnosti v fašistovskem taboru samem. Da res obstoji taka potreba, je potrdil tudi načelnik italijanske delegacije za trgovska pogajanja z Jugoslavijo general Bodrero v svojem razgovoru s poročevalcem beograjskega «Vremena». Naglašal je, da je s sklepom trgovske pogodbe med Italijo in Jugoslavijo prišel čas za preureditev notranjih razmer! Ta izjava generala Bodrero vsebuje torej priznanje, da sedanje notranje razmere v državi niso take, kakor bi morale biti v interesu države, da se morajo preurediti, da torej niso — normalne in zdrave!

Spričo tega priznanja iz ust moža tolike avtoritete je tem veljavnejša zahteva v «Giornale d'Italia», naj vlada ubere jasno in enostavno pot zakonitosti, ker edino le ta da more dovesti do resnične normalizacije! Ugotavlja torej, da normalizacije se ni, in kaže ob enem na pot do nje!

Tu bi bila prilika za nas, da bi zapeli prežalostno pesem o nezakonitostih, ki jih je morala naša narodna manjšina pretrpeti od zasedbe, posebno pa od aneksije sem. Te nezakonitosti pa so bile možne le zato, ker razmere v državi niso bile urejene, da so si razni odgovornosti in neodgovorni činitelji mogli dovoljevati samovoljnosti, ki jih ne dopuščata noben zakon nobene zdrave urejene in pravne države.

Ne bomo naštevati teh nezakonitosti, ki so jih prinesla ta leta nad Slovane v Julijski Krajini. Ugotavljamo le, da najhujše v vsem je bilo: da se je naš jezik naša ljudska šola «preosnovala» v najstrožjem nasprotstvu z načelom narodne in jezikovne pravičnosti in v veliko škodo nje kulturne naloge, da nam je tudi vse izvenšolsko kulturno in socialno snovanje povsem izpodrežano, ali vsaj skrajno oteženo. Ne le, da ni bilo nikakega dobrohotnega povspenjanja našega kulturnega in človekoljubnega stremeljenja od nobene strani, marveč so se nam tudi možnosti samopomoči ali povsem kratile, ali pa krčile skrajno.

Ko se pridružujemo klicu po vzpostavi zakonitosti, se moramo sklicevati tudi na besedo istega g. ministrskega predsednika v njegovem govoru pred velikim fašistovskim svetom: da namreč poim normalizacije pomeni zatiranje nezakonitosti! Seveda moramo biti tu na jasnem glede tolmačenja pojma «zakonitosti». Na vsako zahtevo drugorodnih državljanov po pravičnosti in enakopravnosti v nacionalnem pogledu odgovorjajo nacionalistična glasila stereotipno: saj vam je, kot državljanom Italije zagotovljena enakost pred zakoni, saj se vam, kot državljanom, ne odreka nobena svoboda, saj ste izenačeni drugim državljanom glede vseh pravic in dolžnosti napram državi. Samo enega ne morete in ne smete zahtevati, samo enega vam ne more privoliti država, tega namreč, da bi se oglašali s kakimi zahtevami kakor posebna narodna skupnost, ker edinstvena nacionalna Italija ne pozna nikakih narodnih manjšin! To pomeni, da naj se mi odrečemo svojega jezika, svojega rojstva, svoje narodnosti in svoje tako lepo razvite kulture; odrečemo naj se najvišjih etičnih dobrin vsakega zavednega naroda! In ušesa tistih nacionalističnih krogov so trdo vrtno gluha za naš odgovor, da je to njihovo stališče v kričečem nasprotju s svoječasnimi slovesnimi obljubami od najmerodajnejših strani: da se bodo spoštovali naš jezik, naša narodna svojstvenost, naši običaji in da se ne bo nikakor ogrožal naš narodni obstanek!

Za pravilno tolmačenje vsebine pojma «zakonitosti» moramo imeti torej v zavesti, da «zakonito» ni le to, kar je izrecno ugotovljeno v pisanih zakonih. Italijanski ustavni zakoni ne govorijo o pravicah slovenskih in nemških narodnih manjšinah iz enostavnega razloga, ker tedaj, ko so bili uveljavljeni, Italija ni imela takih manjšin. Ravno iz tega razloga so se pa po priklju-

čenju slovenske in nemške narodne manjšine k državi merodajni činitelji zavedali moralne dolžnosti, da s slovesnimi zagotovili zagotovijo narodnim manjšinam pravice, ki niso izrecno zagotovljene v pisnem zakonu!

To je, kar smo hoteli posebno naglasiti: poleg pisanih zakonov obstoje tudi zakoni morale, pravičnosti, človečnosti. To so zakoni, ki so jih zlasti tudi veliki zgodovinski dogodki globoko zarisali v dušo ljudstev in sta jih kot neoporečne in neminljive sprejeli vest in zavest človečanstva. Ti zakoni vevajo: vsak narod, velik ali majhen, ima pravico do prostora na

Vtisi Mussolinijevega govora

Pogojno stališče liberalcev — Opozicija ne odneha Mnenje fašistovskih disidentov

RIM, 23. Vsi tukajšnji listi se nadalje obširno bavijo z zadnjim govorom ministrskega predsednika Mussolinija ob otvoritvi zasedanja velikega fašistovskega sveta. Fašistovski in filofašistovski listi ga brezpogojno odobravajo, liberalna glasila ga pospremljajo z raznimi pridržki bolj praktične nego načelne narave, medtem ko so opozicijski listi nadalje neizprosni v svoji kritiki ter naglašajo, da ne pomeni novi Mussolinijev govor nikake spremembe v položaju, ki bi zahtevala, da bi opozicija spremenila svoje dosedanje zadržanje.

Med tukajšnjimi fašistovskimi listi je zavzel posebno stališče list «Impero», ki očita Mussoliniju, da je bil preblag v svojih izjavah ter se vprašuje, kaj ga je moglo dovesti do tega, da se je tako zelo «demokratiziral».

Liberalno glasilo «Giornale d'Italia» odobrava Mussolinijev napor, da bi spravi položaj fašizma v sklad z zakonitostjo ter potem nadaljuje: «Jemljemo na znanje ton in vsebino Mussolinijevega govora, kakor smo vzeli na znanje njegova govora pred senatom in pred večino sedanje zbornice. Hočemo pa ostati na naših položajih, kjer bomo čakali, da bodo besedam sledila tudi dejanja. Očitno se nam bo, da smo nevarni, toda orožja ne moremo odložiti, ker nam tega ne dovoljuje skušnja, ki smo jo imeli v preteklosti.»

Tudi poluradna «Tribuna» naglašja, da se mora vlada pokazati z dejanji. Farinacci list — se je dalo dovolj časa — nadaljuje list — da je lahko vzemirli javno mnenje. Vlada je obljubila, da bo milica prisegla, a prisega je bila potem odgojena do oktobra; obljubilo se je, da se vlada ne bo več posluževala kr. ukazov, a je kljub temu izdala odlok o omejitvi tiskovne svobode. Vse to je izzvalo v deželi začudenje, ki ga vlada mora odpraviti s primernimi dejanji, ki bodo prebivalstvo pomirila.

«Il Mondo» pravi, da pušča Mussolinijev govor stvari, kakor so bile prej, kajti Mussolini je odgovoril na vprašanja, ki stoje v tem hipu vsem pri srcu, le z ne-sklepnimi polemičnimi reki, ki dokazujejo, kako manjkata fašizmu volja in zmoglost, da bi rešil krizo, katero je povzročil.

List se tudi čudi, kako more ministrski predsednik proglašati, da vlada v državi popoln red, da sta zakon in ustavnost vzpostavljena, ko je prisiljen sam uradno sporočiti, da bi se z rednimi sredstvi ne mogla preprečiti nevarnost hudih pretresljajev; ko se zatira najvišja ustavna svoboda; ko se zbira s strahovalnimi nameni legije fašistovske milice; ko vladni listi poudarjajo, da bi vlada, če bi jo tudi še večina zapustila, postavila proti privolitvi silo.

Po Mussolinijevih izjavah, da bosta vlada in stranka nadaljevali po poti edino možne, to je fašistovske normalizacije, da zato milica ne sme izgubiti svoje zapeljivosti, svojega vtila in svojega duha in da bi vlada ostala fašistovska, tudi če bi bile objavljene k sodelovanju druge bolj oddaljene moči, po takih izjavah — nadaljuje list — ne ostaja opoziciji nič drugega, nego da ponovno potrdijo svojo nezlomljivo voljo za odpor v pričakovanju kulturne rešitve in obnove, ki ju je zahtevala v imenu velike večine italijanskega naroda, v imenu onih — kakor se je izrazil Mussolini — «slavnih 39 milijonov Italijanov, ki nimajo nikakih posebnih izkaznic».

«Il Mondo» odločno zavrača tudi Mussolinijeve trditve, da se bo dala njegova vladavina soditi le od zgodovine, poudarjajoč, da se je že začela vrsta procesov, katerih zaključitev ne gre zgodovini, pač pa — italijanskim sodnikom. Toliko, da ne bo kakih nesporazumljenj.

«Il Popolo» pravi, da je tukaj sila, katero je fašizem izgubil in ki je ne bo nikoli več pridobil. Ta sila je moralna moč naroda, ki obsoja nasilstvo, ki zahteva uveljavljanje zakona, ki hoče biti popoln državljan in noče biti umetno ločen v dva sovražna tabora, ki hoče biti gospodar svoje usode in svoje zgodovine.

List se posebej bavi z Mussolinijevimi izjavami glede milice, katere odpravo zahteva ljudstvo. Mussolini je izjavil, da ostane milica podrejena predsedniku vlade, kateremu so sploh podrejene vse oborožene moči v državi. Don Sturzo glasilo vidi v tej izjavi absolutno nepoznavanje ustavnega prava, zato nadaljuje: «G. Mussolini noče razumeti zelo enostavne stvari: da je ravno milica, da so ravno črne srajce one, ki nudijo deželi najboljši dokaz o moralnem in političnem neredu, ki vlada v njej. Ravno črne srajce

božjem solncu, vsi narodi imajo pravico do samosvojega življenja! Tudi odločki narodov, priključeni k drugorodnim državam! Ti tembolji, ker so morali z odcepitvijo od svoje narodne skupnosti doprinese veliko žrtev za uredbo razmer med državami! Napram tem odlomkom obvezuje dotične države tem silnejša moralna dolžnost — pravičnosti in dobrohotnosti.

Oprta na neminljiva načela pravičnosti in človekoljubja, zahteva naša narodna manjšina uveljavljanje zakonitosti: v skladu s pisanimi in tudi tistimi moralnimi zakoni, ki jim je javna vest človečanstva podelila svojo vzvišeno sankcijo!

so one, ki držijo pokonci nasilno razpoloženje, katero obvladuje vse, ki so vpisani v fašistovsko stranko. Kaj koristi, če se pristašem govori, da je treba spoštovati zakon, da je treba opustiti upornost, ko tisti, ki jim to govori, daje praktičen primer, da hoče ostati upornik v ustavni vladavini, katere smatra vse državljane za enake pred zakonom in ki ne priznava obstoja druge oborožene moči nego one, katere je podvržena predsedniku države, to je kralju, ne pa predsedniku vlade.

Mussolini noče razumeti tega moralnega dejstva, zato pa se ustvarja nepremostljiv prepad med njim in njegovimi nasprotniki. «Osservatore Romano» zaključuje svoja razmotrivanja o Mussolinijevem govoru tako-le: «Če ima Mussolinijev govor poseben pomen na političnem polju, ki je že zahtevano po neprekoračljivi črti med Aventinom in Forumom, nudi na drugi strani na socialnem polju polno pričakovanj.»

Zanimive so izjave o fašizmu, ki jih je podal fašistovski disident Massimo Rocca uredniku lista «Giornale d'Italia». Massimo Rocca je označil cilje revizionizma tako-le: «Revizionizem je bil dolga zahteva po duševnem in zakonitem pomirjenju, ki naj bi omogočilo ustvaritev pravih ustanov, katere naj bi brez ozira na strankarstvo uredile in dvignile do veljave sindikalni pojav, katere naj bi izpolnile in disciplinirale delovanje parlamenta in omogočile pristno politično stopstvo delavskim in delovnim množicam. To je bila prava revolucija, ki bi bila mogla upravičiti pred potomci pohod na Rim, kateri je bil le posrečen upor in nič drugega. Toda danes je že prepozno in pregodaj za te stvari. Danes je absolutno potrebno, da se vrne zakonitost in ustavnost vsaj v obliki, kakor sta bila v veljavi pred vojno, da se tako prihrani državi še večje zlo. Ko bo zopet vzpostavljen red v javnem življenju, bodo mnogi med prvimi fašisti začeli z nova s svojim prvotnim programom, da poskušajo ustvariti idejni, sindikalni in ustavni fašizem, ki naj da državi novih moči in ki naj zaključiti proces narodnega zedinjenja. In za tak fašizem zadostuje jamstvo zakona, ki naj bo enak za vse; ni treba ne orožja ne oboroženih oddelkov.»

Massimo Rocca je zaključil, poudarjajoč, da disidenti niso izdali fašizma in da so podpirali vlado, dokler so imeli še najmanjše upanje, da bo Matteottijeva smrt prisilila uradni fašizem in vlado, da si izprašata vest in da menjata pot. Toda tiskovni zakon je bilo zadnje in končno razočaranje.

«Idea Nazionale» deli Italijo v državotvorni in protidrjavni tabor. Državotvorni tabor je zastopan po fašizmu, protidrjavni pa opozicijske stranke. Na podlagi te razdelitve opravičuje poslanec Maraviglia v nacionalističnem listu fašizem, da se brani ne kot stranka in kot navadna vlada, temveč kot vladni in politični sistem.

Milanski listi in Mussolinijev govor MILAN, 24. Tudi milanski listi razmotrivajo na dolgo zadnji govor ministrskega predsednika. «Corriere della Sera» izraža svoje zadovoljstvo, da je tudi Mussolini končno priznal, kar ponavljajo že davno opozicijski listi in tudi nekateri fašisti: da se mora stranka iznebiti lenuhov, izkoriševalcev, nasilnikov brez pomena itd. «Corriere della Sera» ponavlja v odgovor na Mussolinijev govor, da zahteva italijanski narod red na zunaj in na znotraj.

«Popolo d'Italia» vidi v govoru ministrskega predsednika «duh vojskovodje, silo državnika, zavest odgovornosti predsednika vlade». Ne samo da brezpogojno sprejema Mussolinijeve izjave, temveč zeli, da bi se nekatere med njimi vzele nič manj kot za... evangelij!

Vse drugače sodi o tem govoru «Avanti», ki pravi, da je ta govor pustil položaj, kakor je bil prej. List smatra, da bo Mussolini zmagal, če se mu posreči ublažiti politično napetost, drugače bo bitko izgubil. Res je sicer, da je opozicija sestavljena od raznovrstnih skupin, toda to dejstvo ne more služiti fašizmu v ponos, kajti če so se mogle vse opozicijske stranke združiti v en sam blok, pomeni to, da je prišlo že tako daleč, da ne gre več za rešitev kakake političnega vprašanja, temveč naravnost za rešitev civilizacije in morale.

To vprašanje je obstojalo že od pohoda na Rim, toda umor Matteottija ga je spravi na prvo mesto. S tem umorom se je začel proces proti temu režimu, in ta proces bo prinesel neizogibne posledice. Spričo izjave Mussolinija, da je načrt, da bi se do neizmernosti razširila moralna

odgovornost (vlade), neumens, pravi «Avanti», da se bo prava pravičnost začela šele-le, ko bo sedanja vlada pozvana, da poda račun o svojem delovanju.

Opozicija mora po «Avantiu» nadaljevati boj. «Boj ne bo lahek — pravi list — toda o njegovem izidu ne dvomimo. Lahko tudi mi sprejmemo Mussolinijevo geslo: «Ne bomo se vrnili!»

Druga seja velikega fašistovskega sveta

Milica bo zaprješana na dan obletnice pohoda na Rim

RIM, 24. Sinoči ob 22. se je vršila druga seja zasedanja velikega fašistovskega sveta. Razpravljalo se je o predlogih direktorija glede organizacije stranke in to toliko z ozirom na ustanovitev osrednjega direktorija, kolikor z ozirom na pokrajn-ska tajništva in na razne vrste fašistovske udeleževanja: ženske skupine, visokošolska združenja, predstraže itd.

Na zaključku razprave je bilo soglasno

sklenjeno, da ni smatrati kot splošnoveljavno odločbo sklep glede združitve več funkcij v eni osebi in da niso torej funkcije v stranki absolutno nezdružljive s funkcijo poslanca.

Za praznovanje druge obletnice pohoda na Rim so bile določene sledeče svečanosti:

Izredna slavnostna seja v vseh fašistovskih občinah in pokrajinah. Strankine manifestacije v italijanskih mestih. Velik zbor fašistov in legionarjev v Rimu. Svečana zaprisega prostovoljne milice za zaščito države. Manifestacija italijanskih zrakovplovcev. Ustanovitev liktorskega kluba v Rimu.

Prihodnja seja se bo vršila drevi ob 22.

Sestanek odbora opozicije

RIM, 24. Odbor parlamentarnih opozicij je imel včeraj v Montecitorioju sejo, kjer je proučil politični položaj s posebnim ozirom na izjave Mussolinija na otvoritveni seji zasedanja velikega fašistovskega sveta.

Seja se je končala ob 19.30 in ni bil izdan nikak komunike.

Londonska konferenca na mrtvi točki

Bankirji vztrajajo na svojem stališču — Nemčija bo povabilena na konferenco

LONDON, 24. Včeraj se je vršila druga plenarna seja medzvezniške konference. Seja je bila zelo kratka, ker pododsek se niso dovršili svojega dela. Pravi vzrok brezplodnosti seje pa je v tem, da se kljub neprestanim posvetovanjem in prizadevanjem še ni posrečilo izravnavati spora, ki je nastal vsled zahtev angleško-ameriškega velekapitala glede garancij za veliko mednarodno posojilo Nemčiji, brez katerega je Dawesov načrt neizvedljiv.

Bankirji slejkoprej odklanjajo možnost da bi reparacijska komisija sama odločala o prestopkih Nemčije in o dopustnosti novih sankcij. Do danes opoldne se še ni posrečilo doseči sporazuma. Kljub temu so vsi krogi optimistični in zagotavljajo, da ni dvoma o končnem uspehu londonske konference.

LONDON, 24. Včeraj se je vršila napovedana plenarna konferenca, ki je sklenila pozvati vse tri odseke, naj nadaljujejo svoje delo. Prvi odbor bo proučil, ali se bodo mogli dati onim, ki bodo dali posojilo Nemčiji, še dodatna jamstva. Drugi odbor bo poskusil najti podlago za sporazum v vprašanju železnic. Pooblastila tretjega odbora se bodo povečala, da bo mogel nadaljevati svoje prekinjeno delo.

Plenarna seja konference je danes dalje v načelu sklenila, da se Nemčija povabi na konferenco. Na predlog francoskega ministrskega predsednika Herriota se je sklenilo, naročiti pravnima strokovnjakoma angleškega in francoskega zunanjeja ministrstva, Robertu Ruostu in Framageotu, naj čimprej odgovorita na nastopna vprašanja: 1. Ali povzroča Dawesov načrt vprašanja, vsled katerih bi se moral skleniti nov dogovor z Nemčijo, 2. ako obstojajo taka vprašanja, na kak način se bo najlažje in najbolje dosegel tak dogovor, ne da bi se kršile določbe versailleske mirovne pogodbe. Francoski strokovnjak se je danes po končani seji konference izrazil, da je brezdvomno potrebno pogajati se z Nemčijo o gotovih točkah protokola, da se pa mora francoska vlada, predno sopolpiše uradno povabilo, kriti proti čuječi francoski opoziciji z nedvoumnim strokovnjakim izrekom francoskih juristov, ki so v odlični meri sodelovali pri sestavljanju besedila versailleske mirovne pogodbe. Ni preveč optimistično, ako se uspeh današnje plenarne seje označi s tem, da so zavezniški načeloma mišljenja, da se morajo voditi vsa pogajanja na podlagi enakopravnosti Nemčije.

Mnogo važnejši kot plenarna seja konference pa so bili danes razgovori v Downing Streetu in drugod. Ameriški državni tajnik Mellon je jutraj zajtrkoval pri MacDonaldu. Po razgovoru teh dveh državnikov so bili povabljeni na razgovor bankirja Lamont in Kindersley ter predsednik angleške banke sir Norman. Nato je ministrski predsednik Herriot imel važen razgovor z ameriškim državnim tajnikom Hughesom.

Zadoščenje v angleškem tisku radi povabila Nemčije

LONDON, 24. Vsi današnji listi se na splošno omejujejo na to, da komentirajo

Jovanović zopet v ozadju

Dr. Zerjav in Ninčić pri kralju.

BEograd, 24. Politični krogi sodijo, da je politična situacija razčiščena. Usodo Jovanovićeve akcije je smatrati za zapečateno. Kombinacija z opozicijskim blokom odnosno s SLS, je propadla.

BEograd, 24. Dogodek današnjega dne je avdijska bivašega ministra dr. Zerjava, ki ga je kralj sinoči pozval na konsultacijo. Dr. Zerjav je bil sprejet ob 11.30 ter je ostal pri vladarju do 12.50. Kakor se je izvedelo, je dr. Zerjav na vladarjevo željo obrazložil kroni svoje poglede na politično situacijo in na akcijo, ki gre za tem, da se stvori koalicijska s SLS.

Zerjavova avdijska se v političnih krogih splošno tolmači kot znak, da dosedanja posvetovanja, ki so se gibala v smeri, zavzeti od skupščinskega predsednika Jovanovića, niso pinesla sLucije, katere bi dopuščala izhod iz krize. Ker g. Jovanović že dva dni ni poro-

čal o stanju svoje akcije in očitno ni izgledov, da bi mogel prevzeti sestavo poslovne vlade, se je, kakor izgleda, krona odločila, da potom nadaljnjih konsultacij dobi še jasnejši vpogled na zapleten položaj.

Pozno popoldne je bil klican v avdijsko minister Ninčić, ki je vrnivši se z dvora posetil Ljubo Jovanovića ter imel z njim kratek razgovor.

Jugoslovensko-italijanska pogajanja

BEograd, 24. Popoldne je imela druga sekcija za pogajanja z Italijo sejo, na kateri se je razpravljalo o spornih vprašanjih konzularne konvencije in trgovinskih družb.

Razprave so se v Beogradu zaključile in se bodo nadaljevale v Benetkah.

BEograd, 24. V Beograd je dospel bivši hrvatski ban dr. Laginja in je posetil razna ministrstva. Namen njegovemu prihodu v Beograd je, da dobi kot predsednik

